

MOJA MAMA

Ona je za mene pjesma utkana u knjigu, srž i izvor života. Sunce je koje zrači ljubavlju... Da, moja mama znači mi puno. Ne samo zbog onog fizičkog, već i zbog onog nevidljivog. Kao što nam svima naviru osjećaji nakon čitanja pjesme, slično se događa sa mnom kad ugledam mamu. Sretan sam što je, nakon svih gnjavaža s liječnicima, sada sasvim dobro. No, zbilja mi je teško pisati sastavak na ovu temu. Nas smo dvoje u mnogim stvarima isti, ali definitivno nemamo jednak stil pisanja. Ona kaže da ja sve pišem faktografski pa, kad pokušam nešto „ukrasiti“ proljetnim lahorima, oblačićima i ptičicama, onda ispadne – „patetično“.

Nas smo dvoje lualice, mama i ja. Volimo se zajedno voziti našim uobičajenim lokalnim rutama, uz razne popratne destinacije sa svim eventualnim posljedicama uzrokovanim lošim asfaltom, izlijetanjima divljači i slično. Tako mi prolazimo kroz Grkine, Zagaje, Molve, Novigrad Podravski... Nekad odemo i dalje, prema Virovitici, Starogradačkom Marofu i zezamo se da tražimo lovačke domove. Jednostavno imamo potrebu za vožnjom kamo nas želja odnese. Tu pojavu nazivamo „ciganska zvijezda“. Ona se povlači već generacijama, ali ne bih sad o tome. Drugima se sve te, naizgled uzaludne, vožnje čine čudnima. Nama je, pak, jedna od najljepših stvari sjesti zajedno u auto, upaliti snimku s dragim nam pjesmama i krenuti na put. Posebno su nam lijepe noćne vožnje, iako su opasnije nego one dnevne po poljskim prostranstvima kojima lutaju srne, fazani i škanjci. Kad smo već kod toga, zgodno mi je vidjeti kako škanjci sjede na ogradi zatvorenog Voćeprodukta i promatraju CPS Molve u daljini. Mama veli: „Hoćeš da ih gledam ili pazim na zavoj?“

Kad nešto ne razumijem iz matematike, pitam mamu, a ja nju zauzvrat podučavam fiziku. Tako skupa razmišljamo o mogućnostima primjene kvantne fizike u tehnologiji i prijevozu jer sve te čestice nisu ništa luđe ni pametnije od nas ljudi. Kvantna računala, procjenjujemo, stići će za nekoliko godina, a kvantni internet možda za desetak ili petnaestak. Kad se to pomiješa s umjetnom inteligencijom, osvanut će nam nova zora. Po televiziji tražimo dokumentarce o povijesti. Mamu zanima Egipat, a mene sve prve civilizacije, Drugi svjetski rat, povijest kršćanstva i praćenje genetskih veza tijekom mnogih stoljeća. Sa svime time gnjavimo tatu kojem je već dosta povijesti na poslu. Često raspravljamo o „Zvezdanim stazama“, no najbolje iznerviram mamu nabranjem svih registarskih pločica koje znam. To je nešto što ona jednostavno ne može slušati i često kaže da joj se vrti u glavi od previše brojeva. Pitam se kako to da je nekad bila zadivljena tatinim poznavanjem registarskih pločica? Nepravda!

Ne prođe dan kad mama i ja ne razmijenimo nekoliko riječi o Maslenici i budućem ljetovanju. Planiram izraditi cijeli apartman u „Blenderu“ kako nam ne bi nedostajao nakon ljetnih praznika. Nakon što sam se malo izvježbao u modeliranju, teksturama i osvjetljenju, mislim da imam šanse to napraviti. Mama samo sliježe s ramenima: „Radi, klinac, uči.“ Dovoljno sam veliki da znam kako misli da, po dobrom starom dječjem običaju, pretjerujem, ali me, onako kako to samo mame znaju, podržava, sretna što umjesto bungee jumpinga tamo na mostu proučavam putanju kamenčića bačenog u more.

Za zaključak nemam što napisati. Mama je mama. Najvažnija osoba za koju smo potpuno sigurni da nam se u životu dogodila sa svrhom kako bismo u njezinim nastojanjima da nas usmjeri prema životu osvijestili traženje vlastite svrhe i puta.

vrata12345, 8. r.